

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3,50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν... 45
261—Γραφείον ὁδ. Ἐρμού—261

Συνεχίζοντες τὸ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἡμῶν φύλλῳ ἀρξάμενον ἄρθρον περὶ τῶν γυναικῶν τοῦ μεγάλου Ναπολέοντος ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς θεότητος τοῦ Χριστοῦ εἰδοποιούμεν συνάμα τοὺς ὑμετέρους ἀναγνώστας ὅτι διὰ τούτου τελειοῦται ἡ ἀρξάμενη διατριβή.

«Ἡ μυθολογία οὐδαμῶς διαβεβαίωσεν ὅτι ὁ Ζεὺς καὶ οἱ ἄλλοι θεοὶ ἀπεθέωσαν αὐτοὶ ἑαυτούς· ἀλλ' οἱ ἀπόγονοι αὐτῶν ἀπεθέωσαν αὐτούς, ἄλλως θὰ ἦτον ἐκ μέρους αὐτῶν ἡ ὑψίστη τῶν ἀλαζονειῶν καὶ τῶν τερατολογιῶν καὶ ὑπερβολῇ παραλογισμοῦ. Ἄν καὶ ὁ Ἀλέξανδρος, ἄνθρωπος ὢν, ἐτόλμησε νὰ καλέσῃ ἑαυτὸν υἱὸν τοῦ Διὸς, πλὴν ἅπασα ἡ Ἑλλάς ἐμυκτήρισε τὴν ἀλαζονείαν του ταύτην· ὁμοίως καὶ ἡ ἀποθέωσις τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων δὲν ὑπῆρξε γεγονός σπουδαῖον παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις. Ὁ Μωάμεθ καὶ ὁ Κονφούκιος ἀπλῶς ἐκήρυξαν ἑαυτούς μεσίτας τοῦ Θεοῦ. Ἡ θεὰ Ἐγίρα τοῦ Νουμᾶ ἦτον ἀπλῶς προσωποποίησις ἐμπνεύσεως, ἀντληθείσης ἐν ταῖς ἐρημίαις τῶν δασῶν. Ὁ Θεὸς τῶν Βραχμάνων ἐν Ἰνδίαις εἶναι ἀνακαίνωσις τις ψυχολογική.

»Πῶς λοιπὸν εἰς Ἰουδαίος, τοῦ ὁποῖου ἡ ἱστορικὴ ὑπαρξίς εἶναι ἡ μάλλον ἐπιβεβαιωμένη ἢ ὅλων τῶν ἄλλων συγχρόνων του, αὐτὸς μόνον, υἱὸς τέκτονος, παρουσιάζεται εἰς τὸν κόσμον ὡς Θεός, ὡς τὸ ἐξοχώτατον πάντων Ὄν καὶ Πλάστης τοῦ Παντός; Ἐπισύρει εἰς ἑαυτὸν πᾶσαν λατρείαν καὶ ἀνεγείρει ἰδίαις αὐτοῦ χερσὶ τὴν θρησκείαν του οὐχὶ ἐκ λίθων, ἀλλ' ἐξ ἀνθρώπων. Ἐκθαμβοῦται τις εἰς τὰ κατορθώματα τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ ὅμως ἰδοὺ κατακτητῆς, ὅστις δημεύει ὑπὲρ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ συμφέροντος, ὅστις ἐνόησε καὶ συσσωματῶναι ἐν ἑαυτῷ ὄχι μόνον ἓν ἔθνος, ἀλλ' ὀλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα. Ὅποιον θαῦμα! Ἡ ἀνθρώπινος ψυχὴ μεθ' ὅλων τῶν δυνάμεων αὐτῆς ἀφομοιοῦται μὲ τὴν ὑπαρξίν τοῦ Χριστοῦ.

»Καὶ πῶς κατορθοῦται τούτο; δι' ἐνὸς θαύματος, πάντα τὰ θαύματα ὑπερβαίνοντος, διότι ζητεῖ τὴν ἀγάπην τῶν ἀνθρώπων, τὸ ὁποῖον εἶναι δυσἀπόκτητον

ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ· ὅτι φιλόσοφος ματαίως ἐζήτησε παρὰ φίλου, ὅτι πατὴρ παρὰ τῶν τέκνων του, ἀνὴρ παρὰ τῆς γυναικὸς του, ἀδελφὸς παρ' ἀδελφοῦ, ἐν ἐνὶ λόγῳ, τὴν καρδίαν αὐτὴν ταύτην ζητεῖ δι' ἑαυτὸν, τὴν ζητεῖ δὲ ἀπολύτως καὶ τὸ κατορθώνει παρευθὺς. Συγκεφαλαιῶν λοιπὸν τὰ περὶ τῆς θεότητος αὐτοῦ. Κατώρθωσεν ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος, ὁ Καίσαρ, ὁ Ἀννίβας, ὁ Λουδοβίκος ΙΔ', ἐν ὅλῃ τῇ εὐφυίᾳ αὐτῶν, δὲν κατώρθωσαν. Οὗτοι κατέκτησαν ὅλον τὸν κόσμον, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσαν νὰ ἔχωσιν μηδ' ἓνα φίλον. Εἶμαι ἴσως ὁ μόνος σήμερον, ὅστις ἀγαπῶ τὸν Ἀννίβαν, τὸν Καίσαρα, τὸν Ἀλέξανδρον... Ὁ μέγας Λουδοβίκος ΙΔ', ὅστις ἐδόξασε τόσον τὴν Γαλλίαν, ὅσον καὶ τὸν κόσμον ὅλον, δὲν ἔσχεν ἓνα μόνον φίλον εἰς ὅλον τὸ κράτος του, οὐδὲ κἀν εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ οἰκογένειαν. Τῇ ἀληθείᾳ ἀγαπῶμεν τὰ τέκνα ἡμῶν. Ἀλλὰ διατί; Διότι ὑπέικομεν εἰς τὸ ἐνστικτον (ἐνορμον) τῆς φύσεως, εἰς τὴν θείαν βούλησιν, εἰς τὴν ἀνάγκην, τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὰ τὰ ζῶα γινώσκουσι καὶ ἐκτελοῦσι, καὶ ὅμως πόσα τέκνα μένου ἀναίσθητα εἰς τὰ θωπεύματά μας, εἰς τὰς ἐπιδαψιλευομένας φροντίδας ἡμῶν, πόσα τέκνα ἀγνώμονα καὶ ἀχάριστα! Τὰ τέκνα σου στρατηγέ! Βερτράνδε! σὲ ἀγαπῶσι; Σὺ ὅμως τὰ ἀγαπᾷς, ἂν καὶ δὲν εἶσαι βέβαιος ὅτι θὰ ἀνταγαπηθῆς. Οὔτε αἱ ἀγαθοεργίαι σου, οὔτε ἡ φύσις των συντείνει νὰ τοῖς ἐμπνεύσῃ ταιαύτην ἀγάπην, ὡς τὴν τῶν Χριστιανῶν πρὸς τὸν Χριστόν! Ἐὰν ἀπέθνησκας τὰ τέκνα σου θὰ σὲ ἐνεθυμοῦντο βεβαίως κατασπαταλῶντα τὴν περιουσίαν σου, ἀλλ' οἱ ἔγγονοί σου ἴσως θὰ ἐδίσταζον ἂν ὑπῆρξες ποτὲ ζῶν... Καὶ ὅμως σὺ εἶσαι ὁ στρατηγὸς Βερτράνδος! Καὶ ὅμως ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης, ἐν ἣ εὐρισκόμεθα, ἄλλη παραμυθία δὲν σοὶ ἀπέμεινεν εἰμὴ ἡ οἰκογένειά σου.

»Ὁ Χριστὸς ὡμίλησε καὶ αἱ μέλλουσαι γενεαὶ συνδέονται μετ' αὐτοῦ διὰ στενωτέρων δεσμῶν ἢ τῶν τοῦ αἵματος, δι' ἀγνωτέρας ἐνώσεως μᾶλλον ἀκατα-

βλήτου ή πάσης άλλης οιασδήποτε. Αυτός ανάπτει τὸ πῦρ τῆς ἀγάπης, ἥτις πρόξενει τὸν θάνατον τῆς υπερφλαυτιάς (τὸ ὕ ἐ γ ὠ ἰ σ μ ο ὕ) καὶ υπερτέρει πᾶσαν ἄλλην ἀγάπην.

»Εἰς τὸ θαῦμα τοῦτο τοῦ θελήματός του, πῶς νὰ μὴ γνωρίζῃ τις τὸν Λόγον δημιουργὸν τοῦ κόσμου!

»Οἱ θεμελιωταὶ τῶν θρησκείων δὲν ἔσχον ποτὲ οὐδὲ κἀν τὴν ἰδέαν τῆς μυστηριώδους ταύτης λέξεως, ἥτις εἶναι ἡ οὐσία τοῦ χριστιανισμοῦ ὑπὸ τὸ καλὸν ὄνομα τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης. Ὡστε λοιπὸν τὸ μεγαλειότερον θαῦμα τοῦ Χριστοῦ ἀναντιρρήτως εἶναι ἡ βασιλεία τῆς ἀγάπης.

»Αὐτὸς μόνος κατώρθωσε νὰ ἀνυψώσῃ τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου μέχρι τοῦ ἀοράτου, μὲ θυσιάν του, ἕως συντελείας τῶν αἰώνων· αὐτὸς μόνος ἐν τῇ θυσίᾳ ταύτῃ ἐδημιούργησε δεσμὸν μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς.

»Πάντες οἱ πιστεύοντες ἐν εὐαγγελίᾳ αἰσθάνονται τὴν ἀξιοθαύμαστον ταύτην ἀγάπην, ἀγάπην ὑπεράνθρωπον, ἀγάπην θείαν· φαινόμενον ὑπὲρ τὴν ἀνθρωπίνην διάνοιαν καὶ ἀντίληψιν, ἱερὸν πῦρ, μετακομισθὲν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐπὶ τῆς γῆς διὰ τοῦ νέου τούτου Προμηθέως, τὸν ὁποῖον ὁ Χρόνος, ὁ μέγας οὗτος πανδαμάτωρ καὶ ἐκμηδενιστής, δὲν ἠδυνήθη μῆτε νὰ φθεῖρῃ, μῆτε νὰ περιστείλῃ τὴν διάρκειάν του· ὅπερ Ἐγὼ, ὁ Ναπολέων, θαυμάζω ὑπὲρ πᾶν ἄλλο, διότι συχνάκις ἐσκέφθην περὶ αὐτοῦ. Καὶ τοῦτο ἀποδεικνύει σαφέστατα εἰς ἐμὲ τὴν ἀπόλυτον θεότητα τοῦ Χριστοῦ!!!

»Ἐγὼ συνεπάθουν εἰς τὰ πλήθη, τὰ ὁποῖα ἀπέθνησκον ὑπὲρ ἐμοῦ. Ἄπαγε ὅμως τῆς βλασφημίας νὰ κάμω σύγκρισιν τινὰ μεταξὺ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῶν στρατιωτῶν μου καὶ τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης, δύο γεγονότων κατὰ τοσοῦτον διαφερόντων ἀλλήλων, ὅσον καὶ αἱ αἰτίαι, αἱ ὑποκινούσαι αὐτά.

»Ἐκτὸς τούτου ἀπητέτο ἡ παρουσία μου, ὁ ἠλεκτρισμὸς τοῦ βλέμματός μου, ἡ φωνή μου, μία λέξις ἐξερχομένη ἐκ τοῦ στόματός μου, διὰ ν' ἀνάψῃ τὸ ἱερὸν πῦρ εἰς τὴν καρδίαν αὐτῶν... Βεβαιότατα κατέχω τὸ μυστήριον τῆς μαγικῆς ταύτης δυνάμεως, ἥτις κατεξουσιάζει τοῦ πνεύματος, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ τὸ μεταδώσω εἰς ἄλλον· οὐδεὶς τῶν στρατηγῶν μου ἔλαβεν αὐτὸ ἐξ ἐμοῦ, ἀλλ' οὐδὲ κἀν τὸ ἐφαντάσθη ποτέ. Δὲν ἔχω δὲ καὶ τὸ πλεονέκτημα ἐκεῖνο τῆς διαίωνα τοῦ ὀνόματός μου, καὶ τῆς ἀγάπης μου εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, ὥστε νὰ ἐκτελέσω τεράστια ἄνευ τῆς βοηθείας ὑλικῶν μέσων καὶ τῆς τύχης.

»Τώρα ὅτε κατὰκειμαι ἐν τῇ Ἁγίᾳ Ἐλένη, τώρα ὅτε εἶμαι μόνος καὶ προσηλωμένος ἐπὶ τοῦ βράχου τούτου, τίς μάχεται καὶ κατακτᾷ αὐτοκρατορίας ὑπὲρ ἐμοῦ; Ποῦ εἶναι οἱ αὐλικοὶ εἰς τὰς δυστυχίας μου; Τίς μὲ ἐνθυμείται; Τίς φροντίζει περὶ ἐμοῦ ἐν Εὐρώπῃ; Τίς ἐνέμεινέ μοι πιστός, ποῦ εἶναι οἱ φίλοι μου; Μάλιστα, σεῖς δύο ἢ τρεῖς, τοὺς ὁποίους ἡ ἐμπιστοσύνη σας θὰ ἀπαθανάτισῃ· σεῖς συμμετέχετε τῶν δεινῶν μου, σεῖς παραμυθίζετε τὴν ἐξορίαν μου (ἐν-

ταῦθα ἡ φωνὴ τοῦ αὐτοκράτορος ἔλαβεν ἰδιότροπὸν τινὰ τᾶσιν, μίγμα εἰρωνικῆς μελαγχολίας καὶ βαθείας λύπης). Ναι, ἡ ὑπαρξίς μας ἔλαμψεν ἐν ὅλῃ τῇ λαμπρότητι αὐτῆς ἐν τῷ διαδήματι, ἐν τῇ υπερτάτῃ ἐξουσίᾳ· καὶ ἡ ὑπαρξίς σου ὁμοίως, Βερτράνδε, ἀντανάκλα τὴν αἴγλην ταύτην, ὡς τὸ στέγασμα τοῦ ἀσύλου τῶν ἀπομάχων, κεχρυσωμένον ὑφ' ἡμῶν, ἀντανάκλα τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου. Ἀλλ' ἤδη ἐπῆλθεν ἡ δυστυχία καὶ ὁ χρυσοὺς ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐξεφανίσθη. Ἡ λαίλαψ τῶν συμφορῶν καὶ αἱ ὕβρεις, αἵτινες μὲ κατακλύζουσιν ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν, ἀπήγαγον καὶ τὸ τελευταῖον ἔργον (θαβούραν). Δὲν εἶμθα πλέον τι παρὰ μόλυβδος, στρατηγὲ Βερτράνδε, καὶ μετ' οὐ πολὺ θὰ γίνωμεν καὶ σποδός.

»Τοιαύτη εἶναι ἡ εἰμαρμένη τῶν μεγάλων ἀνδρῶν! Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ τοῦ Καίσαρος, ἡ τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ ἔπειτα λησμονούμεθα! Τὸ ὄνομα ἐνὸς κατακτητοῦ, ὡς καὶ τὸ τοῦ αὐτοκράτορος, ἀποβαίνει ἐφρξῆς θέμα σχολαστικόν! Τὰ κατορθώματά μας ὑποπίπτουν εἰς κρίσεις καὶ ἐπικρίσεις ἐνὸς παιδαγωγοῦ, περιοδικῶς ἐκθειάζοντος ἢ ὑβρίζοντος ἡμᾶς.

»Ὅποια καὶ ὁπόσα ἐπικρίσεις καὶ κατακρίσεις γίνονται περὶ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'! Μόλις ἀπέθανε, καὶ ὁ μέγας βασιλεὺς ἐγκατελείφθη μόνος, μονώτατος ἐν τῷ ἐν Βερσαλλίαις κοιτῶνί του, ὑπὸ τῶν ἰδίων του αὐλικῶν καὶ ἴσως ἀντικείμενον γέλωτος, διότι δὲν ἦτο πλέον ὁ κυριάρχης των! Ἦτο πτώμα, φέρετρον, τάφος, ἀποτρόπαιόν τι, ὑποκείμενον εἰς ἀποσύνθεσιν.

»Ἐτι μικρόν—καὶ αὐτὸ τοῦτο θὰ συμβῆ καὶ εἰς ἐμὲ αὐτόν... Δολοφονηθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀγγλικῆς Ἀριστοκρατίας, ἀποθνήσκω πρόωρος, τὸ δὲ πτώμα μου, θαπτόμενον εἰς χῶμα, καὶ αὐτὸ ὁμοίως θὰ γίνῃ σκωλήκων βρῶμα καὶ δυσωδία...

»Ἴδου ὁ ὅσον οὕτω προορισμὸς τοῦ μεγάλου Ναπολέοντος... Ὅποιον χάσμα μεταξὺ τῆς μεγίστης μηδαιμόνότητός μου καὶ τῆς αἰωνίου βασιλείας τοῦ Χριστοῦ κηρυττομένου, ἀνακηρυττομένου, ἐγκωμιαζομένου, ἀγαπωμένου, λατρευομένου καὶ ζώντος ἐφ' ἀπάτης τῆς ὑψηλίου... Εἶναι τοῦτο θάνατος; Δὲν εἶναι μᾶλλον ἀθανασία; Οὗτος εἶναι ὁ ἀθάνατος θάνατος τοῦ Χριστοῦ, οὗτος ὁ τοῦ Θεοῦ»...

Ὁ αὐτοκράτωρ ἐσιώπησε καὶ ἐπειδὴ ὁ στρατηγὸς Βερτράνδος ἐπ' ἴσης ἐσιώπη. «Δὲν ἐννοεῖς, ἐπανέλαβεν ὁ αὐτοκράτωρ, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι Θεός; Αἶ, καλῶς! σύγγνωθί μοι, διότι ἠπατήθην ὀνομάσας σε στρατηγόν μου.»

Ἡ ΑΠΗΓΟΡΕΥΜΕΝΗ ΒΙΒΛΟΣ

Ὁ Λιονέλ δὲ Μοντφόρν ἦτο λίαν σκυθρωπός. Διατί ἄρα γε; κεκτημένος ἰκανὴν περιουσίαν καὶ ἔχων φιλόστοργον σύζυγον καὶ δύο προφιλή τέκνα, ἐδύνατο νὰ ἐπιθυμήσῃ πλέον τι πρὸς εὐτυχίαν του;

«Τί σε ταρασσει, ἀγαπητὲ σύζυγε;» ἠρώτησεν αὐτὸν ἡ Ἰουλίττα δὲ Μοντφόρν, ἀπὸ πολλοῦ μετεβλήθη ἐπαισθητῶς· οὐδενὸς στερεῖσαι, καὶ ὅμως εἶσαι

περίλυπος καὶ μελαγχολικός. Τὴν κεφαλὴν ἀλγείς ἡ τὴν καρδίαν.»

«Οὐδέτερον, ἀγαπητὴ» ἀπεκρίθη ὁ Λιονέλ, «ἡ ὑγεία μου εἶναι ἐξαιρετὸς καὶ αἱ εὐλογίαι μου πρὸς λαί». Ἀλλὰ στεναγμὸς ἀκούσιος διέκοψε τοὺς λόγους του, καὶ ἡ ἀνίσχυρος γυνὴ ὡσαύτως ἐστέναξεν, ἰδοῦσα σαφῶς ὅτι ὑπῆρχε τι ἐν αὐτῷ, ὅπερ δὲν ἐδύνατο, ἢ δὲν ἠθελε νὰ εἴπῃ εἰς αὐτήν.

Φεῦ! τὸ πρᾶγμα εἶχεν οὕτως—ὁ Λιονέλ ἐπιέζετο ἠθικῶς. Ἦτο βαρέως πεφορτισμένος, ἔχων ἀνάγκην ἀνακουφίσεως καὶ ἀγνοῶν ποῦ νὰ εὐθῆ αὐτήν. Ἠσθάνετο ὅτι ἦτο ἀμαρτωλὸς καὶ ἐζήτει μέσον, δι' οὗ ἐδύνατο νὰ συγχωρηθῶσιν αἱ ἀμαρτίαι του. Διότι κατὰ τὸν ΙΕ' ἐκείνου αἰῶνα δὲν ὑπῆρχε Βιβλὸς ἀνοικτὴ, εἰς ἣν νὰ δύνωνται πάντες νὰ προστρέχωσιν καὶ εὐρισκῶσι συγχώρησιν καὶ εἰρήνην.

Ἀληθῶς ἡ Γραφὴ εἶχε μεταφρασθῆ ὑπὸ τοῦ Βίκλεφ, ἀλλ' ἦτο βιβλίον ἀπηγορευμένον· διότι οἱ ἱερεῖς προέβλεπον ὅτι ἡ ἰσχὺς αὐτῶν ἠθελεν ἐκλείπει, ἐάν ποτε ὁ λαὸς ἀνεγίνωσκεν ἐλευθέρως τὴν εὐλογημένην Βίβλον. Ὅθεν, ἐπειδὴ συνέφερον αὐτοῖς νὰ κρατῶσι τὸν λαὸν ἐν ἀμαθείᾳ καὶ δεσποταμονίᾳ, οὐ μόνον ἐκήρυσσον ὅτι αὕτη ἦτο βιβλίον ἐπικινδύνον καὶ μόνον ὑπὸ τῶν σοφῶν ἐννοούμενον, ἀλλὰ καὶ τὰς πολιτικὰς ἀρχὰς κατέπεισαν ν' ἀπαγορεύσωσι τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῆς ὑπὸ τὰς αὐστηροτάτας τοῦ νόμου ποινάς.

Ὁ Λιονέλ κατέφυγεν εἰς τοὺς ἱερεῖς ζητῶν παραμυθίαν καὶ ἀνακούφισιν, ἀλλ' οὗτοι διώρισαν μόνον τινὰς κανόνας καὶ λατινικὰς προσευχάς, αἵτινες ὅμως οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀφῆσαν ποτε τὸ φροσιὸν ἐκ τῆς καρδίας του. Ἐπῆροι τινες ἄλογοι ἦσαν τὸ μόνον, ὅπερ ἐδυνήθησαν νὰ προμηθεύσωσιν αὐτῷ λιμώττοντι διὰ τὸν Ἄρτον τῆς Ζωῆς. Ἀλλὰ «τὸ φῶς ἐλήλυθε» δι' αὐτόν καὶ ἦτο ἤδη ἔτοιμον νὰ φωτίσῃ τὴν ἐν τῷ σκότει κειμένην ψυχὴν αὐτοῦ.

Κατ' ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴν, ἀγνοῶ τίμη τρόπον, ὁ Λιονέλ ἀπέκτισε Βίβλον τινὰ.

Βίβλον! Τὸ τοσοῦτον σικεῖον εἰς ἡμᾶς ἱερὸν βιβλίον, ὅπερ ἐκτετυπωμένον ἦδη εἰς ἑκατοντάδας διαφορῶν ἐκδόσεων καὶ μεγεθῶν, οὐ μόνον εἰς πᾶσαν οἰκίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς πᾶν δωματίον σχεδὸν τῆς οἰκίας ὑπάρχει. Βιβλίον, ὅπερ ἕκαστος δύναται εὐκόλως νὰ προμηθεύθῃ, καὶ θέλησιν μόνον ἔχων πρὸς τοῦτο, δύναται ἐλευθέρως ν' ἀναγινώσκῃ. Δυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν ὁποῖον αἶσθημα κυριεῖται ἀνθρώπων, πρῶτον ἤδη ἐν τῇ ζωῇ του ἀνοίγοντα τὴν Βίβλον; Εὐτυχῶς ὁ Λιονέλ ἐδύνατο ν' ἀναγινώσκῃ καὶ εἶχεν ἀναμφιβόλως ἀναγνώσει τὰς αὐστηρὰς τῶν ἱερέων ἀπαγορεύσεις· ὅθεν ἐκρυπτε τὸ βιβλίον εἰς τὰ μᾶλλον ἀπόκρυφα μέρη, ἔθεν ἐξάρχων αὐτὸ νυκτὸς ἐμελέετο τὰ ἐμπεριεχόμενα· τοῦ δὲ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ ὁδηγούμενος τοὺς λόγους εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ, ἠσθάνετο ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶχεν ἀφαιρέσει ἀπ' αὐτοῦ τὸ φορτίον τῶν ἀμαρτιῶν. Καὶ μέχρι ταῦδε μὲν ἀνεγίνωσκε κρυφίως, ἀλλ' ἤδη τοῦτο ἦτο ἀδύνατον, διότι ὤφειλε νὰ κηρύξῃ τὰ εὐαγγέλια.

Ὄντως, ἡ σύζυγός του εἶχεν ἤδη παρατηρήσει τὸ ἐπὶ τοῦ προσώπου του εὐτυχὲς μείδιμα, καὶ ἠρώτησεν αὐτόν περὶ τοῦ αἰτίου τῆς μεταβολῆς.

«Μὴ θαυμάσῃς ὅτι εἶμαι εὐθῆμος», ἀπεκρίθη οὗτος, «διότι εὗρον τὴν θεραπείαν τῶν ἀμαρτιῶν μου. Ἄκουσον τίς ἐστὶν αὕτη «Πιστός ὁ λόγος καὶ πάσης ἀποδοχῆς ἄξιος, ὅτι Χριστὸς Ἰησοῦς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ἀμαρτωλοὺς σῶσαι», ἄρα θέλει σῶσει καὶ ἐμὲ καὶ πάντας τοὺς ἀληθῶς ζητοῦντας αὐτόν».

«Τίς σοι εἶπε τοὺς ὁρίλους τούτους λόγους;» ἠρώτησεν ἡ σύζυγός του μετὰ θαυμασμοῦ.

«Ἐγὼ αὐτὸς ἀνέγνω ἀυτοῦ, ἀγαπητὴ, καὶ σὺ ὡσαύτως ὀφείλεις νὰ μετᾶσχῃς τῆς ἀπ' αὐτῶν εὐτυχίας. Οἱ λόγοι εὐρίσκονται εἰς τὴν Γραφήν».

Ἡ Ἰουλίττα δὲ Μοντφόρν ἐσκήρτισε καὶ ὠχρίασεν. «Εἰς τὴν Γραφήν! Ἐτόλμησας Λιονέλ; Ἀγνοεῖς ὅτι ἐπικείται θάνατος τοῖς ἀναγινώσκουσιν αὐτήν, καὶ προσέτι, ὅτι κατὰ τοὺς ἱερεῖς εἶναι ἐπιβλαβὲς βιβλίον;»

«Ναι, εἶπόν σοι ἤδη ὅτι πρέπει νὰ μετᾶσχῃς τῆς εὐτυχίας μου» ἀπήντησεν ὁ Λιονέλ, καὶ ἐξαγαγὼν τὸ βιβλίον ἐκ τοῦ κόλπου του, ἤρξατο ν' ἀναγινώσκῃ πρὸς αὐτήν.

Ἐκτοτε ἀνεγίνωσκον ὁμοῦ τακτικῶς τὸν Λόγον, καὶ τοῦ Πνεύματος πάλιν συνεργούντος, ἀμφοτέροι ἐπληροῦντο τῶν αὐτῶν αἰσθημάτων τῆς πίστεως καὶ ἐλπίδος.

Προσεχῶς ἐκλήθησαν τὰ τέκνα εἰς μετάληψιν, καὶ οὕτω, προϊόντος τοῦ χρόνου, ἅπανα ἡ οἰκογένεια ἠνώθη εἰς μελέτην τοῦ θείου Λόγου. Πόσον ἀπλήστως ἠκούεν ἡ μικρὰ Μάβελ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Γουσταύου τὰς ὅλας νέας εἰς αὐτὰ ἱστορίας τοῦ Εὐαγγελίου, ἐρωτῶντα ἐπανειλημμένως τὸν πατέρα των περὶ τῶν μᾶλλον ἀρεστῶν αὐτοῖς χωρίων.

Αἱ ὄραι αὗται ἦσαν εὐτυχεῖς, καὶ τοι οἱ γονεῖς ἐγίνωσκον τὸν περιμένοντα αὐτοὺς φοβερόν κίνδυνον καὶ αἰετοτε ἐπηγρύπνουσαν, ἔτοιμοι νὰ κρυφώσιν τὸ βιβλίον εἰς τὴν πρώτην κατ' αὐτῶν ἐξέγερσιν. Ἐπὶ τέλους ὅμως ἔληξαν αἱ γλυκαῖαι αὗται ὄραι τῆς μελέτης. Μαθόντων τῶν ἱερέων ὅτι ὁ Λιονέλ συνείθιζε ν' ἀναγινώσκῃ τὴν Γραφήν, συνελήφθη οὗτος αἴφνης καὶ ἀπήχθη εἰς τὴν φυλακὴν, ἔνθεν, φεῦ! οὐδέποτε ἐπανῆλθε· διότι τολμήσας ν' ἀναγινώσκῃ τὴν διαθήκην, ἦν ὁ Θεὸς κατέλιπε τοῖς ἀνθρώποις, ἐπλήρωσε τὴν ποινὴν διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ζωῆς, ἀποθανὼν μάρτυς τῆς ἀληθείας.

Πόσον εὐγνώμονες ὀφείλομεν ἡμεῖς νὰ ἡμεθα ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν τοιαύτη τις ἀπαγορεύσις, ὅτι ἕκαστος δύναται νὰ κρατῇ τὴν ἁγίαν Γραφήν ὑπὸ τὴν ἀμπελον, ἢ ὑπὸ τὴν συκῆν, ἐπὶ τῆς θύρας τῆς καλύβης, ἢ ἐπὶ τοῦ ὄρους τοσοῦτον ἀφόβως, ὅσον καὶ ἐν τῷ κεκλεισμένῳ αὐτοῦ θαλάμῳ. Πόσον εὐγνώμονες, ὅτι πάντες δύναμεθα ν' ἀναγινώσκωμεν ἐλευθέρως καὶ μαθᾶνωμεν ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ἡ Ὁδὸς καὶ ἡ Ἀλήθεια καὶ ἡ Ζωὴ καὶ ὅτι δι' αὐτοῦ δύναμεθα νὰ τύχωμεν ἀφέσεως καὶ εἰρήνης!

Ὡ, ἀς φροντίσωμεν νὰ ἀφελθῶμεν ἐκ τῶν προνομιῶν ἡμῶν τούτων· προνομίων, ἅπερ ὁ Λιονέλ καὶ πολλοὶ ἄλλοι κατὰ τοὺς ζοφώδεις ἐκείνους ἐπόθησαν, ἀλλ' οὐδέποτε ἀπήλαυσαν. Ἄς προσέξωμεν, ἵνα μὴ αὐτὴ αὐτὴ ἡ Γραφὴ ἐγερθῆ εἰς κρίσιν καθ' ἡμῶν ἐν τῇ Ἑσχάτῃ Ἡμέρᾳ.

Τὴ νεότητὸς μας! ποῦ 'ς σὰ βαθειὰ πελάγη βυθισμένη,
Πέρνει τὸ κύμα ἄλογο, καὶ τὸν ἀφρὸ στολίδι,
Καὶ τρέχοντας, καὶ τρέχοντας 'ς τοὺς βράχους ξαποστένει.
Γιὰ μιὰ στιγμή—σταλαγματιά φωτὸς ὅπου μᾶς δίδει!
Γιὰ μιὰ στιγμή, τὴ λάμψι τῆς 'ς τὸ πρόσωπό μας χύνει,
Καὶ φεύγοντας ὀπίσω τῆς σκοτάδι μᾶς ἀρίνει.

ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΟΥ ΜΑΪΟΥ

Ὀλόστρωτο ἀπὸ λουλουδά, γιομάτο μὲ δροσοῦλα,
Τοῦ Μαΐ τοῦ γλυκοχάραγμα 'περήφανο προβάλλει,
Καὶ κάθε νεότητὴ διαλεχτὴ, κάθε μικρὴ πεδοῦλα,
Ποτίζει τὴν καρδοῦλα τῆς μὲ τοῦ Μαγιοῦ τὰ κάλλη.
Διόλου δὲν ἀλλάξε αὐτὸς, δὲν τὸν γερνοῦν οἱ χρόνοι,
Τὴ νεότητὸς τῆ δύστυχη αὐτὴν ἀλλάζουν μόνη!

Ἄκόμα ὁ ἥλιος 'ς τὰ βουνὰ βαθειὰ, βαθειὰ πλαγιάζει,
Καὶ μόνον γλυκοχάραγμα τὴ φύσι βαλσαμώνει,
Κάθε κλαδάκι καὶ πουλὶ 'ς τὸν ἴσκιο του κουρνιάζει,
Καὶ σὲ κορφοῦλα πλατανιάς τὰ νανουρίζει ἀηδόνι.
Προβάλλει ὦρα μυστικὴ, ὦρα γιομάτη κάλλη,
Χαρὰ 'ς τὴ νεότητὸς ποῦ 'μπορεῖ νὰ ξαναπέξῃ πάλι!

ΦΕΡΔΙΝΑΝΔΟΣ ΛΕΣΣΕΨ

Ὅταν ὁ δέκατος ἔννατος αἰὼν περιέλθῃ εἰς τὴν κρίσιν τῆς ἱστορίας, τὸ ὄνομα τοῦ υποκόμητος Φερδινάνδου δὲ Λεσσέψ, θέλει βεβαίως καταλάβει ὑψηλὴν θέσιν ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἡρώων τῆς ἐποχῆς. Μεγαλειότερος τοῦ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης ἡρώισμῳ ἐκεῖ ὁ ὑποτάσσων τὰς κραταιὰς δυνάμεις τῆς φύσεως ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ τῆς ἀνθρωπότητος, μεθ' ὅλα τὰ

Ἡ κόρη αὐτὴ ποῦ βλέπετε 'μπροστά καμαρωμένη,
Ἦ' ἀκόμα νανουρίζετ' ἐμ' ὄνειρα καὶ ἔλπίδες,
Ἦ' κόρη αὐτὴ ἓνα αὐγὴν 'ς τὸν κῆπο καταβαίνει,
Νὰ 'δῇ τῆς πρώταις ποῦ 'χυνε ὁ ἥλιος ἀχτίδες.
Καὶ ὅταν πάλι ἐπέστρεψε 'ς τὸ σπῆτι νὰ γυρίσῃ,
Τοῦ πάππου τῆς τριαντάφυλλο τοῦ φέρνει νὰ μηρίσῃ.

Ὁ πάππος τὸ τραντάφυλλο σκυρτὸς, σκυρτὸς μυρίζει,
Καὶ «κόρη μου» 'ς τὴν τρυφερὴ κοπέλλα ψιθυρίζει:

Φερδινάνδος Λεσσέψ.

«Κόρη μικρὴ, ἀγνώριστη, τῆς μάνας σου εὐτυχίε,
Ἐῖθε νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς ν' αὐξάνῃς σὰν λουλοῦδι,
Ἦ' Ἀνάρχη μὲ ἀγνόητα, γιομάτη μ' εὐωδία,
Ἦ' Σὺν χερουβείμ τοῦ οὐρανοῦ, σὰν ὤμορρο ἀγγελουδί!
Ἐῖθε, ὦ Πλάστη μου ἡ εὐχὴ νὰ ᾖναι εὐλογημένη,
Ἦ' Καὶ νὰ τὴν ἴδω μιὰ φορὰ κοπέλλα ζυλεμένη!»

N. Γ. ΙΓΓΛΕΣΗΣ.

παρεμβαλλόμενα προσκόμματα ὑπὸ τῆς ἀμαθοῦς προλήψεως καὶ τῆς ἀνοήτου ἰδιοτελείας. Αἱ σημαίαι πάντων τῶν ἐθνῶν κυματίζουν νῦν ὑπεράνω τῶν σκαφῶν, τῶν διαπεραιουμένων τὰ ὑγρά κάλυθα, τὰ ὅποια ὁ Λεσσέψ διήνοιξε, πραγματοποιῶν τὰ ὄνειρα τοῦ Φαραῶ καὶ συνδέων διὰ νέων ἰδεσμῶν τὴν Ἀνατολὴν καὶ τὴν Δύσιν. Ἰδὼν δὲ τῶ μέγα τοῦτο σχέδιον τοῦ βίου αὐτοῦ ἐπιτυχῶς πραγματοποιηθὲν, ὁ

γγραφοῦ διπλωμάτης καὶ μηχανικῆς ἐπιμελητρὸς νέα σχέδια πρὸς ὠφέλειαν τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐὰν τὰ σχέδια αὐτὰ πάντα πραγματοποιηθῶσιν ἐν τοῖς χρόνοις αὐτοῦ, ἢ οὐ, πρέπει νὰ συνδεθῶσιν ἐπὶ τῶν σελίδων τῆς ἱστορίας διὰ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.

Ὁ Φερδινάνδος Λεσσέψ κατάγεται ἐκ γενεᾶς διακεκριμένων ἀνδρῶν. Ὁ πρόπάππος του, Μαρτίνος δὲ Λεσσέψ, ἐν τῇ Γαλλικῇ προξενικῇ ὑπηρεσίᾳ ὑποέστησε σχεδὸν ἐν πάσῃ χώρᾳ. Ὁ πάππος του, Ἰωάννης Βαπτιστῆς, βαρώνος δὲ Λεσσέψ, ὑπῆρξε διπλωμάτης διακεκριμένος ἐν Τουρκίᾳ, Ῥωσίᾳ, Ἰσπανίᾳ κλπ. Ἐθελουσίως προσεφέρθη νὰ συνοδεύσῃ τὸν περίφημον ταξιδιώτην Λά Περούζ καὶ ἐν ἔτει 1787 ἐχωρίσθη ἀπὸ τοῦ ναυτίλου ἐκείνου ἐν Καμπάτζα, φέρων εἰς τὴν πατρίδα του Γαλλίαν τὰ ἔγγραφα καὶ τοὺς χάρτας, τὰ σχετιζόμενα πρὸς τὴν ἐκδρομὴν. Ἦτο πρέσβυς τῆς Γαλλίας ἐν Ῥωσίᾳ ἐν ἔτει 1812, καὶ ἐπανῆλθεν εἰς Γαλλίαν ὁμοῦ μετὰ τοῦ στρατοῦ τοῦ Ναπολέοντος Α' κατὰ τὴν ὀλεθρίαν ἐκείνην ὑποχώρησιν. Ἡ εὐθύτης αὐτοῦ ἦτο προοιμιακὴ καὶ μία τῶν ἐκθέσεων αὐτοῦ ἐστὶ ἐπισημειωμένη ὑπὸ αὐτοῦ τοῦ Ναπολέοντος διὰ τῶν ἐξῆς φράσεων: «Εἰς τὸ ἐξῆς αἱ ἐκθέσεις τοῦ κ. δὲ Λεσσέψ πρέπει νὰ γίνωνται δεκταὶ ἀνευ ἐξετάσεως.»

Ὁ υἱὸς τοῦ ἀνω μνησθέντος ἦτο Ματθαῖος Μαξιμιλιανὸν Πρόσπερ, κόμης δὲ Λεσσέψ, ζήσας ἀπὸ τοῦ 1774 μέχρι τοῦ 1832. Συνώδευσε οὗτος τὸν γαλλικὸν στρατὸν ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ἔλαβεν ὑψηλὰς προξενικὰς θέσεις ἐν τῇ Εὐρώπῃ καὶ ἐν Ἀμερικῇ. Ἐμφεύθη τὴν θυγατέρα ἐμπόρου τινος ἐν Μαλάγγα. Ἡ ἀδελφὴ τῆς συζύγου του ἦτο ἡ μήτηρ τῆς κομίσσης Μοντιζῶ, τῆς μητρὸς τῆς πρώην αυτοκρατορίας Εὐγενείας.

Ὁ Φερδινάνδος δὲ Λεσσέψ, οὗ τὴν εἰκόνα παραθέτομεν σήμερον, ἐγεννήθη ἐν Βεροσσαλίᾳ, τὸν Νοέμβριον τοῦ 1805. Ἐσπούδασεν ἐν τῷ Κολλεγίῳ Ἑρβίικου τοῦ Δ' ἐν Παρισίῳ, ἦτο δὲ μάλις εἰκοσαετῆς ὅτε ἤρξατο τὸ διπλωματικὸν αὐτοῦ στάδιον ὡς ἀκόλουθος τοῦ Γενικοῦ Προξενείου ἐν Λισσαβῶνι. Μετὰ διαδοχικοὺς διορισμοὺς ἐν Τύνιδι καὶ Αἰγύπτῳ, διώρισθη τὸ 1833 ὑποπρόξενος ἐν Καίρῳ. Ἡ ἠρωϊκὴ αὐτοῦ διαγωγὴ, διαρκούντος τοῦ μεγάλου λιμοῦ ἐν ἔτει 1834—5, τοῦ θρησκείας περὶ τὸ τρίτον τοῦ πληθυσμοῦ, ὑπῆρξε λίαν παραδειγματικὴ. Αὐτοπροσώπως οὗτος ἐπετέθει τὴν νοσηλείαν τῶν ἀσθενῶν καὶ ἐμεινεν ἐν τῇ θέσει του ὅταν πάντες οἱ λοιπὴν Εὐρωπαῖοι ἔφυγον. Αἱ μετ' αὐταπαρνήσεως ὑπηρεσίαι αὐταῖ ἀπεκόμισαν αὐτῷ τὸν σταυρὸν τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς ἐν ἔτει 1836. Τρις ὑπηρετήσεν ὡς προσωρινὸς Γενικὸς Πρόξενος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ ἐπωσλήθη τῆς θέσεως αὐτοῦ ὅπως ἀποκτήσῃ προτασίαν ὑπὲρ τῶν Χριστιανῶν τῆς Συρίας, διαρκούσης τῆς κατοχῆς τῆς χώρας ταύτης ὑπὸ τοῦ Ἰβραὶμ Πασᾶ. Χάριν κυρίως τῆς παρεμβάσεως τοῦ κ. Λεσσέψ ἡ εἰρήνη ἀπεκατέστη μεταξὺ τοῦ ἀντιβασιλέως τῆς Αἰγύπτου, Μεχμέτ Ἀλῆ, καὶ τοῦ Σουλτάνου. Ἀνακληθεὶς ἐξ Αἰγύ-

πτου, ὁ Λεσσέψ διώρισθη διαδοχικῶς πρόξενος ἐν Ῥοδεδαίῳ, Μαλάγγῃ καὶ Βαρκελώνῃ. Κατὰ τὸν βομβαρδισμόν τῆς πόλεως ταύτης ὑπὸ τοῦ Ἐσπαρτέρου, τὸ 1842, ἀπέδωκε μεγάλας ὑπηρεσίας εἰς τοὺς δεινοπαθοῦντας πάσης ἐθνότητος, πολλὰς κατὰ τὴν μάχην ἐκθέτων ἑαυτὸν ὅπως ἄλλους σώσῃ. Διὰ τῶν ἐκτόνων αὐτοῦ παραστάσεων ὁ βομβαρδισμὸς ἀνεβλήθη ἐπὶ τινὰς ἡμέρας καὶ ὅταν ἔλαβε χώραν, ἐναύλωνεν οὗτος πλοῖα καὶ προσώπων, ἐπέτηρε τὴν ἀποχώρησιν τῶν φευγόντων. Διὰ τὰς ὑπηρεσίας ταύτας προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν ἀξιωματικοῦ τοῦ λεγόμενου τῆς τιμῆς, καὶ ἔλαβε παράσημα ἐκ τῶν κυβερνήσεων τῆς Σαρδηνίας, Σουηδίας, τῶν Κάτω Χωρῶν, Ἰσπανίας κλπ. Τὸ ἐμποροδικεῖον τῆς Μασσαλίας ἐπεμφεν αὐτῷ περιπονητικὴν προσφώνησιν καὶ τὸ τῆς Βαρκελώνης, τὸ 1848, ἔθεσε τὴν προτομὴν του ἐν τῇ αἰθούσῃ αὐτοῦ. Τὸ 1843 ἔσωσε τὴν Βαρκελώνην ἀπὸ δευτέρου βομβαρδισμοῦ. Ἀνεκλήθη ἐκ τῆς ἐν Βαρκελώνῃ θέσεως αὐτοῦ τὸ 1848 ὑπὸ τῆς νέας δημοκρατικῆς κυβερνήσεως καταγγελλεὶς ὡς μοναρχικός, ἀλλὰ σχεδὸν ἀμέσως ὁ Λαμαρτίνος, ὅστις εἶδε τὴν ἀξίαν τοῦ κ. Λεσσέψ, μετ' ὅλην τὴν συκοφαντίαν, ἀπέστειλεν αὐτὸν ὡς πρέσβυν τῆς Γαλλίας ἐν Μαδρίτη, ὅπου παρέσχε πάλιν εἰς τὴν πατρίδα του ἀξιολόγους ὑπηρεσίας.

Ἀντικατασταθεὶς τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1849 ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος Ἰωσήφ Βονοπάρτου, ὁ Λεσσέψ ἐπανῆλθεν εἰς Παρισίους, ἀπεστάλη δὲ ὡς ἐκτακτὸς ἀπεσταλμένος εἰς Ῥώμην κατὰ τὴν ἐπανάστασιν, συνέπεια τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ἡ φυγὴ τοῦ Πάπα ἐκ Ῥώμης καὶ ἡ ἐγκαθίδρυσις Τριανδρίας, κυβερνώσης τὴν Ῥωμαϊκὴν δημοκρατίαν, ἐπὶ κεφαλῆς ἔχουσαν τὸν Ματσίνην καὶ τὸν Γαριβάλδην, ὡς ἀρχηγὸν τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων. Καὶ ἐκεῖ διεκρίθη ὁ Λεσσέψ διὰ τὴν διπλωματικὴν ἱκανότητά, μετ' ἧς ἠδυνήθη νὰ διεξαγάγῃ τὴν λίαν λεπτὴν ἀποστολὴν του, τερματίσας ἐκεῖ τὸ διπλωματικὸν αὐτοῦ στάδιον.

Ὁ Λεσσέψ περιῆλθε νῦν εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀπομάχων διπλωματῶν, ἀποχωρήσας οὕτω τοῦ δημοσίου βίου. Ἀπεσύρθη εἰς τὴν πατρικὴν αὐτοῦ ἰδιοκτησίαν ἐν Σενναί καὶ κατέγινεν εἰς ἀγροτικὰς ἐργασίας, ἐπιθυμῶν μερμηρίζων ἐπὶ τινὸς ιδέας, τὴν ὁποίαν συνέλαβε καὶ ἐμελέτησε πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ἐνθ' διήρχετο τεσσαράκοντα ἡμέρας ἐν τῷ λοιμοκαθαρητικῷ τῆς Ἀλεξανδρείας. Αὕτη οὐδὲν ἕτερον ἦτο ἢ ἡ διάτρησις τοῦ Ἰσθμοῦ τοῦ Σουεῦ διὰ διώρυγος, οὕτω δὲ νὰ ἀποτελέσῃ νέαν ὁδὸν διὰ τὰ εἰς τὰς μεσημβρινὰς τῆς Ἀσίας χώρας ἐκπλέοντα. Ἄλλ' ὁ καιρὸς δὲν εἶχεν ἔλθει ἐτι πρὸς ἐνέργειαν. Ὁ Ἀββᾶς πασᾶς διώκει τὴν Αἰγύπτου, πάσῃ προόδῳ ἀντικείμενος, ἐπομένως ἐπὶ τινὰ ἔτη ὁ Λεσσέψ διετέλει ἐν ἀποχώρῃ.

Ἄλλὰ τὸ 1854 ἡγεμὼν ἕτερος, ὁ Σαῖδ πασᾶς, ἀνέβη τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου. Ὁ Λεσσέψ ἀμέσως μετέβη ἐκεῖσε, ὑπέβαλε τὴν ὑπόθεσιν τῷ ἡγεμόνι καὶ τὰ προκαταρκτικὰ διαβήματα πρὸς πραγματοποίησιν τῆς μεγάλης ιδέας ἀμέσως ἐλήφθησαν. Ἐπὶ δε-

καπέντε ἔτη ὁ Λεσσέψ ἠγωνίσαστο μετ' ἀκαταβλήτου ζήλου καὶ δραστηριότητος πρὸς πραγμάτων τοῦ σχεδίου. Μεταξὺ τοῦ 1859 καὶ 1869 τριακοντάκις διήλθε τὸ διάστημα τὸ μεταξὺ τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης καὶ τῶν Παρισίων ἢ τὸ Λονδίνον, ἐπιτηρῶν ἀφ' ἐνὸς μὲν τοὺς ἐργάτας αὐτοῦ ἐν τῇ Ἀνατολῇ, καὶ παροτρύνων τοὺς κεφαλαιούχους τῆς Δύσεως. Παρεκίνησε τούτους νὰ παράσχωσι τὰ ἀναγκαῖα κεφάλαια, ἐξιάμβευσε κατὰ τῶν ἀντιρρήσεων τοῦ Ροβέρτου Στέφενσον καὶ ἄλλων πρᾶκτικῶν μηχανικῶν, κατὰ τῆς πολιτικῆς τοῦ Παλμεστρῶνος, καὶ τῶν ἀδιακόπων περιπλοκῶν πρὸς τὰς Τουρκικὰς καὶ Αἰγυπτιακὰς ἀρχάς, ἕως τοῦ τὸν Αὐγούστον 1869 ἔσχε τὴν ἱκανοποίησιν νὰ ἴδῃ τὰ ὕδατα τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης καὶ τῆς Μεσογείου μιγνόμενα μετὰ τῶν Πικρῶν λιμνῶν. Τὴν 17 Νοεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ὁ διώρυξ ἐπισήμως ἠνοίχθη παρουσίᾳ τῆς Αυτοκρατορίας τῆς Γαλλίας, τῆς Αυτοκρατορίας τῆς Αὐστρίας, τοῦ διαδόχου τῆς Πρωσίας, τοῦ πρίγγηπος Ἀμαδαίου τῆς Ἰταλίας, τοῦ πρίγγηπος Γουλιέλμου τῆς Ὁράγγης καὶ μεγάλου πλήθους ἐπιστῆμων προσώπων.

Ἡμέρας τινὰς μετὰ τοῦτο ὁ Λεσσέψ ἐνυμφεύθη τὴν δεσποινίδα Antard de Brogard, νέαν Κρέολον, καὶ ἐξ ἄγγλων καταγομένην, πολλὰ καὶ ἐπέζηλα κεκτημένην προτερήματα.

Ἡ συμπλήρωσις τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἔργου ἐν Αἰγύπτῳ οὐδόπως ἔφερον ἡσυχίαν εἰς τὸν Λεσσέψ, ὅστις κεκτημένος ὑγίαν καὶ δραστηριότητα, ἐξηκολούθησε νὰ προεδρεύῃ τῶν ὑποθέσεων τῆς Σουεζικῆς Ἐταιρίας, καθ' ἕκαστον δὲ ἔτος ἐπισκέπτεται αὐτοπροσώπως τὴν Αἰγύπτου, ἐπιτηρῶν τὴν διεξαγωγὴν βελτιώσεων, τῶν ὁποίων τυχόν τὸ ἔργον δύναται νὰ ἔχῃ ἀνάγκην.

Τίμαι καὶ διακρίσεις περιῆλθον αὐτῷ πανταχόθεν παρὰ κυβερνήσεων καὶ ἑταιριῶν καὶ ἰδία παρὰ τῆς Ἀγγλίας. Οὐδόπως ἐφησυχάζων ὁ Λεσσέψ, ἐσχέδιασε σιδηροδρομὸν διὰ τῆς Κεντρικῆς Ἀσίας ἀπὸ τῆς Ῥωσίας εἰς τὰς Ἰνδίας, ἀναχωροῦντα ἐξ Ὀρεμβούργου ἐπὶ τοῦ Ῥωσικοῦ συνόρου, καὶ τελειώνοντα εἰς Πεσχαβούρ. Ἐστειλε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Βίκτωρα τὸ 1873 εἰς τὰς Ἰνδίας μετ' ἄγγλου μηχανικοῦ, ὅπως ἐπιχειρήσῃ τὰς προκαταρκτικὰς μελέτας. Τὸ σχέδιον ὅμως ἔδει νὰ ἐγκαταλειφθῇ ἕνεκα περιπλοκῶν τινῶν ὡς πρὸς τὰ διαπόρια τέλη καὶ ἄλλα ἀντικείμενα, σχετιζόμενα πρὸς τὴν Σουεζικὴν διώρυγα καὶ τὰ ὁποῖα ἀπῆλθον τὴν ἀμέριστον προσοχὴν τοῦ προέδρου αὐτῆς.

Προσφάτως ὁ Λεσσέψ συνήγορησε περὶ ἐκθαλασσώσεως τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Ἀλγερίας διὰ τῆς εἰσελεύσεως τῶν ὑδάτων τῆς Μεσογείου. Ἐπὶ τούτῳ ἐλήφθησαν τὰ ἀναγκαῖα σχέδια καὶ τὸ μέτρον θεωρεῖται κἀπόρρωτόν. Ἰσχυρίζεται ὅτι τὸ ἐμπόριον τοῦ Σουδᾶν θὰ διηθύνετο πρὸς τὰς ἀκτὰς τοιαύτης λίμνης, ὅπῃθεν τὰ ἐμπορεύματα εὐκόλως θὰ διηθύνοντο διὰ θαλάσσης εἰς Εὐρώπην. Τὸ κλίμα ἐπίσης θὰ ἐβελτιούτο. Καὶ ἕτερον σχέδιον τοῦ κ. Λεσσέψ εἶναι ἡ διάτμησις τοῦ Κορινθιακοῦ Ἰσθμοῦ, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν ὤρμισεν.

Ὁ Λεσσέψ κυρίως ἀφιερῶν νῦν πᾶσαν τὴν προσοχὴν αὐτοῦ καὶ δραστηριότητα εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς σουεζικῆς διώρυγος καὶ εἰς τὴν κατασκευὴν διώρυγος διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Πανάμας ὅπως συνάψῃ τὸν Ἀτλαντικὸν καὶ Εἰρηνικὸν Ὠκεανόν, ἐφ' ᾧ καὶ μετέβη ἐπὶ τόπου καὶ ἐξήτασε τὰ καθέκαστα τοῦ μεγαλεπηθόλου τούτου σχεδίου, τὸ ὁποῖον ἐκ καταρῶν θάλει μεγάλως ἀναπτύξῃ τὸ ἐμπόριον καὶ τὸν πολιτισμὸν τοῦ δυτικοῦ ἡμισφαιρίου, οὕτω δὲ ἐν τε τῇ παλαιᾷ καὶ νέῳ κόσμῳ διαρκῆ μνημεῖα τοῦ μεγαλεπηθόλου ἀνδρὸς θάλουσι μένει πρὸς ἀνάμνησιν τῶν μεταγενεστέρων γενεῶν.

Ἡ ΜΕΛΑΝΗ

Ἡ μελάνη ἔχει κατασταθῆ ἤδη ἀναπόσπαστος σύντροφος πάντων τῶν καταγινομένων εἰς τὰ γράμματα καθ' ὅλην τὴν οἰκουμένην. Βραχεία τις ἐπομένως ἔκθεσις τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς κατόπιν ἱστορίας αὐτῆς θάλει, νομίζω, εἶσθαι εὐχάριστον ἀνάγνωσμα εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς Ἀθηναϊδος.

Ἡ λέξις μελάνη σημαίνει πᾶσαν ἐγγράμματον σκευασίαν, μεταχειριζομένην εἰς τε τὴν γραφὴν καὶ τὴν τυπογραφικὴν τέχνην πρὸς σχηματισμὸν τῶν γραμμάτων ἦτο δὲ γνωστὴ καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους, ὡς μανθάνομεν ἐκ τοῦ Κικέρωνος, τοῦ Πλινίου καὶ ἄλλων συνίστατο δὲ ἐκ τριῶν μερῶν ἀσβόλης ἰδίως τῶν λύχνων καὶ ἐνὸς μέρους κόμης ἢ ἰχθυοκόλας, εἰς ἔλειψιν δὲ τούτων μετεχειρίζοντο (ὡς καὶ σήμερον πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας) τὴν χολὴν τῆς σουπιᾶς, ἢ τοῦ ὀκταποδίου.

Ἡ μελάνη τῶν ἀρχαίων καὶ ἡ ἐν χρήσει κατὰ τὸν μεσαιῶνα ἦτο στερεωτέρα καὶ παχυτέρα τῆς σήμερον ἐν χρήσει οὗσης ὅτε δὲ μετεχειρίζοντο αὐτήν, γράφοντες εἰς περγαμηνὰς, ἢ ὑφάσματα ἐκ μετᾶξης, ὑπερπλήθυναν αὐτήν με κόμι, καὶ διὰ τοῦτο τὰ γράμματα ἐξεῖχον τῆς ἐπιφανείας καὶ ἔκαμνον τὸν παρατηρητὴν νὰ νομίζῃ ὅτι ἐγένοντο διὰ τινος τυπωτικῆς μεθόδου.

Ὅπως τὴν σήμερον, οὕτω καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὑπῆρχεν ἐν χρήσει διαφόρων χρωμάτων μελάνη.

Τὴν μαύρην μετεχειρίζοντο εἰς τὰ χειρόγραφα καὶ τοὺς χάρτας. Ἡ κόκκινη ἦτον ἐν χρήσει εἰς τὴν γραφὴν τῶν κεφαλαίων γραμμάτων καὶ τῶν τίτλων τῶν βιβλίων καὶ τῶν χαρτῶν. Οἱ αυτοκράτορες ἔγραφον τὰ ὀνόματά των με ἐρυθρὰν μελάνην.

Χρυσὴν καὶ ἀργυρὰν μελάνην μετεχειρίζοντο ὅταν ἐπρόκειτο νὰ γράψωσι ἐπὶ πορφυρῶν, ἢ ἄλλου εἶδους χρωματισμένων πανίων, ὡς λ. χ. ὁ περίφημος κώδιξ τῆς Οὐψαλλίας ἦτο γεγραμμένος με ἀργυρὰ γράμματα ἐπάνω εἰς πορφυροῦν βελούδον· τὰ δὲ κεφαλαῖα γράμματα καὶ τινὰ χωρία ἦσαν γεγραμμένα με χρυσᾷ.

Κ. Θ.

ΓΝΩΜΙΚΑ

* Ἡ ἀργία προσθέτει εἰς ὅλας τὰς λύπας, καθὼς καὶ εἰς ὅλας τὰς κακίας.

* * * Ο άνθρωπος βίος είναι εκτεταμένος κήπος ποτιστικός και καρποφόρος, ἐν ᾧ οἱ σπουδασταὶ καλλιεργοῦσι τὰ δαυκία, αἱ γυναῖκες τοῦ κόσμου τὴν ἀνθεμίδα (εἶδος χαμηλῆλου), αἱ οἰκοδόμοι τοὺς βατράχους, οἱ διευθύνοντες ἑτερορρυθμοὺς ἑταιρίας τοὺς πίτυας, αἱ ἀσφαλιστικαὶ ἑταιρίαι τὴν καριάν, αἱ Λέσβιαὶ τὴν βοδακινέαν, οἱ ὀφθαλμοῖατροὶ τὸ ἀγρικοκκύμελον, οἱ θωρωροὶ τὴν κασσίας, οἱ μέθυσοι τοὺς ὄμφακας, οἱ τῶν θεάτρων ἐπιστάται τῆς ἀμυγδαλῆς καὶ οἱ γλύπται τὸ φύλλον τῆς ἀμπέλου.

* * * Ἡ γυνὴ ἔχει ἀνάγκη πάντοτε ἐνὸς στηρίγματος· ὅταν ὁμως ἐπιλαμβάνηται δύο, πίπτει.

* * * Αἱ πλεῖστοι τῶν γυναικῶν ἀγαπῶσι μᾶλλον νὰ κακολογῶσιν αὐτὰς διὰ τὴν ἀρετὴν τῶν ἢ διὰ τὴν ὠραιότητά των.

* * * Ἐχομεν ἐν στόμα καὶ δύο ὄτα. Ἐντεῦθεν διδάσκόμεθα ὅτι πρέπει ν' ἀκούωμεν πολλὰ καὶ νὰ ὀμιλῶμεν ὀλίγα.

* * * Τρία εἶνε τὰ δυσκολώτατα, τὸ φυλάττειν μυστικόν, τὸ λησμονεῖν ἀδικίαν καὶ τὸ καλῶς μεταχειρίζεσθαι τὴν ἀνεσιν.

* * * Αἱ ἡδοναὶ ὁμοιάζουσι πρὸς τὰς ἐλώδεις ἐκείνας γαίας, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀναγκάζεται τις νὰ τρέχῃ εὐχερῶς χωρὶς νὰ σταματήσει ποτὲ τὸν πόδα του.

Foutenelle.

* * * Ἡ μὲν κακία εἶνε ποικίλη, ἡ δὲ ἀρετὴ μία.

* * * Ἐν τῷ ἀναλογίῳ (ἐνθα ὑπάρχουσι τὰ βιβλία τῆς ἐκκλησίας) οἱ ψάλλται ἔχουσι τὸ στόμα ἐν τῷ χορῷ.

* * * Ὁ *Youture* εἶπεν ὀρθότατα· ἀῆ ὠραιότης εἶνε ἐπιστολὴ συστατική, ἣν δίδωσιν ἡ φύσις εἰς τοὺς εὐνοουμένους αὐτῆς.

* * * Ἡ εὐδαιμονία ὁμοιάζει πρὸς τὸ θῆραμα ὅταν σκοπῶμεν αὐτὸ μακρόθεν, ἀποτυγχάνομεν... Δὲν εἶναι μέγας ἀδάμας ὡς εἶπες, εἶνε ψηφιδωτὸν (μωσαϊκόν) ἐκ μικρῶν λίθων, ὧν οὐδεὶς ἔχει ἰσχὺν ἀληθῆ διὰ τοὺς ἄλλους.

Foutenelle

* * * Ἡ εὐδαιμονία ἐν μὲν τοῖς λεζικοῖς εἶνε ὄνομα οὐσιαστικόν· ἐν δὲ τῷ βιβλίῳ τοῦ βίου εἶνε ῥῆμα, ὕπερ σχηματίζεται ἐν μὲν τῷ παρελθόντι μετὰ τῆς ἀναμνήσεως, ἐν δὲ τῷ μέλλοντι μετὰ τῆς ἐλπίδος, ἀλλ' ἐνεστῶτα δὲν ἔχει.

Galages

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

* * * Ἡ ἀνα κάλυψις τῆς φιλοσοφικῆς λίθου ἐγένετο ἀρτίως ὑπὸ τοῦ πανεφευρέτου Ἀμερικανοῦ Ἐδίσων ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ αὐτοῦ τῷ Menl Park. Ἡ ἐφευρέσις συνίσταται εἰς τὴν ἐφαρμογὴν μέσων, δι' ὧν οὗτος δύναται νὰ ἐξαγάγῃ ἐξ αὐτῶν τῶν ἀπορριμάτων, ἢ σκωριῶν τοῦ χρυσοῦ καὶ ἕτερον ποσὸν χρυσοῦ, λίαν ὑπερβάλλον τὸ μέτρο τοῦδε διὰ τῶν συνήθων μέσων ἐξαγόμενον. Πρὸ τῆς ἀνακοινώσεως τῆς ἐφευρέσεως ὁ Ἐδίσων συνῆψε συμβόλαια περὶ ἀγορᾶς τῶν ἀπορριμάτων τῶν μεγαλειτέρων χρυσοφυρχειῶν καὶ ἑταιρία συνέστη ἐπὶ τούτῳ. Ὡστε ἡ φιλοσοφικὴ λίθος, τὴν ὁποίαν οἱ ἀχλιμιστὰὶ ἐζήτουν ἐπὶ το-

σοῦτον χρόνον ματαίως, εὐρέθη παρὰ τοῦ Ἐδίσων ὡς ἀμοιβὴ τῶν ἐρευνῶν αὐτοῦ ἐπὶ ἐτέρου ἀντικείμενον.

* * * Ἐν τῇ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἁγίᾳ Σοφίᾳ ἐγένετο συνέλευσις τίς λίαν περιέργος, ἥτις ἀπέβλεπε πρὸς συγχώνευσιν τοῦ Μωαμεθανισμοῦ, τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ καὶ τῆς εἰδωλολατρίας μετὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ σύστασιν νέου τινὸς θρησκείματος, συμβιβάζοντος τὰς θρησκευτικὰς δοξασίας ἀπάσης τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ Ἁγία Σοφία θεωρεῖται μία τῶν ἀρχαιοτέρων ἐκκλησιῶν καὶ πιθανὸν ἡ ἀρχαιοτάτη. Ἀνεκτίσθη ὑπὸ Ἰουστινιανοῦ περὶ τὸ ἔτος 532 μ. Χ. κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1453 μετεβλήθη εἰς Τζαμίον, ἀνασκευασθὲν ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου πρὸ 32 ἐτῶν.

ΚΡΙΣΙΣ

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κατακλύζοντος ἡμᾶς ποιητικοῦ χειμᾶρρου, ὁ λόγιος νέος κ. Ν. Ἰγγλέσης ἐδημοσίευσεν εἰς ἴδιον φυλλάδιον τὸ Ἐλεγείον αὐτοῦ, τὸ ἀπαγγεληθὲν ἐντολῇ τοῦ Φιλ. Σουλ. «αἱ Μοῦσαι» ἐν τῷ ὑπὲρ πάντων τῶν πεσόντων Ἑλλήνων τελεσθὲν Μνημοσύνῳ τῇ 30 Μαρτίου.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι σήμερον ἡ ποίησις ἐξέπεσε τοῦ προωρισμοῦ αὐτῆς καὶ τοῦ μεγαλείου, ἀφ' ἐνὸς μὲν, διότι οἱ πλεῖστοι τῶν νέων ἀσχολοῦνται εἰς τὸ νὰ γράψωσιν ἀηδεῖς στίχους, ἀνευ καλλιπειρίας, ἀνευ οὐδενὸς σκοποῦ ὠφελείας, με φαντασίαν ταπεινὴν, ἀφ' ἐτέρου δὲ, διότι εὐρίσκοντες ὑποστήριξιν ἀπὸ τινων τοῦ «ἀμοιβαίου θαυμασμοῦ», τὸ «ρίπτουσιν ἕξω», κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενον, ἀμελοῦντες πᾶσαν ἄλλην ἐργασίαν βιοποριστικὴν, προσφέροντες εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἀχαρῆ στιχογραφήματα, ἀναγκάζοντες αὐτοὺς νὰ ἀηδιάσωσι πλέον καὶ αὐτοὺς τοὺς ὀλιγίστους γράφοντας ἀληθῶς μετὰ ζωηρᾶς φαντασίας καὶ καθαροῦ αἰσθήματος.

Εἰς ἐκ τῶν ὀλιγίστων τούτων εἶναι καὶ ὁ κ. Ν. Ἰγγλέσης, περὶ οὗ τὸ ἀρτι δημοσιεῦθεν ποίημα μαρτυρεῖ· Ἐν αὐτῷ δύναται τις νὰ ἴδῃ διαλάμπον τὸ αἰσθηματῆς πατριδος, φαντασίαν ζωηρὰν καὶ γόνιμον, στιχογραφίαν βέουσαν καὶ γλῶσσαν ἀρετὰ εὐμελῆ.

ΑΙΝΙΓΜΑ Γ'

Κατοικῶ μέσα στὴν πόλιν καὶ οὐδόπως στὰ χωρία
Δὲν μ' εὐρίσκεις εἰς τοὺς οἴκους, εἰς τὰ σπήλαια συγχάζω,
Εἶμαι μέσα εἰς τοὺς φίλους, εἶμαι μέσα στὰ βιβλία

Κ' ἐμπροσθέν σου σοῦ φωνάζω.

Πῶς, ἀκόμη δὲν μ' εὐρήκεις; πῶς, ἀκόμη καρτερεῖς;
Τρέξτε εἶμαι εἰς τὴν γλῶσσαν κ' ἐκεῖ μέσα θά μ' εὐρήξ.

Ι. Δ. Ζώταλης.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ 6 ἀριθ. Γρίφου.

Υς—χι—ονοι—μ—εν—Λακεδαιμονιοι—κα—τα γη—ν
Ἀθηναί—ιδε—ναυς—ι.

Ἴσχυον οἱ μὲν Λακεδαιμόνιοι κατὰ γῆν,
Ἀθηναῖοι δὲ ναυσί·

Ἐβυσαν αὐτὸν αἱ κκ. Σοφία Λυμποπούλου, Κλεοπάτρα Νικοκλέους, Θεοδοσία Λελοῦδα, Πηνελόπη Τ. Λαζαρέτου, καὶ οἱ κκ. Φώτιος Μιχ. Κλαδάκης (Ἀθηναῖος), Π. Ζαγκλῆς (Ἀλεξανδρείας), Δημ. Κ. Λουίζος καὶ Γεώργιος Δ. Διδόμου (Γαλαζίου).

Ἡ ἱστορία τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1878 τοῦ κ. Μ. Δ. Σεῖζανη, μετὰ εἰκονογραφίῶν, πωλεῖται ἐν τῷ Τυπογραφείῳ τῆς Ἀθηναίδος.